

Roksana Węgiel, Potrafisz

Spróbuj choć na chwile podnieść swój wzrok
nie ignoruj uczyć, poczuj ich moc
bo gdy gubisz wrażenia co dzień
a ekran to wieczny twój sen
przegapić możesz moment
nie dostrzec że

wciąż jeszcze możesz chcieć coś od siebie więcej
móc oczekiwać od dnia, gdy zrozumiesz siebie
wiec podnieś wzrok
i daj chociaż znak, że znów potrafisz się śmiać

i nie mów, że się nie da tak
cieszyć się tym, co los ci wyznaczył
myślą nadać kształt, gdy wszystko ot tak może się zdarzyć
choć sił brakuje, złe myśli atakują
i nie mów, że się nie da tak
wiem że potrafisz

przed siebie spójrz i rozejrzyj się
nie szukaj tego co za tobą już jest
niech lustro odpowie co dnia
odbiciem na najlepszy start
tylko poczuj, że da się tak

wciąż jeszcze możesz chcieć coś od siebie więcej
móc oczekiwać od dnia, gdy zrozumiesz siebie
wiec podnieś wzrok
i daj chociaż znak, że znów potrafisz się śmiać

i nie mów, że się nie da tak
cieszyć się tym, co los ci wyznaczył
myślą nadać kształt, gdy wszystko ot tak może się zdarzyć
choć sił brakuje, złe myśli atakują
i nie mów, że się nie da tak
wiem że potrafisz

juz nie mów że sie nie da tak
celebrując swój najlepszy czas
nic nie udawaj, bądź sobą
i wierz wszystko co dobre
nie pytaj co ci może dać życie
gdy przegapisz start
weź w swoje ręce
wiem że potrafisz

nie mów mi
ze nie da się tak!

i nie mów, że się nie da tak
cieszyć się tym, co los ci wyznaczył
myślą nadać kształt, gdy wszystko ot tak może się zdarzyć
choć sił brakuje, złe myśli atakują
i nie mów, że się nie da tak
wiem że potrafisz